

15c

UKRAINIAN YOUTH

Official Organ of the
Ukrainian Catholic Youth League

May, 1934

Chicago, Ill.

„УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ”
Офіційний Орган Ліги
Української Католицької Молоді
Виходить раз у місяць.

Українську частину редагує:
БОГДАН КАТАМАЙ
Англійську частину редагує:
ВІРА ШПИКУЛА

Передплата в Америці й Канаді:
річно \$1.50
піврічно \$0.80
одно число \$0.15

Адреса Редакції й Адміністрації:
2238 W. Rice St.
Chicago, Ill.

За оголошення Редакція не відповідає. —
Рукописів не звертається. — Анонімних
письм не читається.

“UKRAINIAN YOUTH”

Official Organ of the Ukrainian Catholic Youth
League
Issued Monthly

Editor of Ukrainian section:
BOHDAN KATAMAY
Editor of English section:
VERA SPIKULA

Subscription in United States and Canada:
one year \$1.50
half year \$0.80
single copy \$0.15

Editors' and Administration's address:
2238 W. Rice St.
Chicago, Ill.

Publishers are not responsible for the advertis-
ing matter. — Rejected communications are not
returned. — Anonymous communications will
not be read.

З М І С Т:	Сторона:	C O N T E N T S:	Page:
РЕДАКЦИЙНА стаття	1.	EDITORIAL	13.
СТАТТІ:		ARTICLES:	
„Королівна Мая”, М. Тарб	2.	Genius, by Stephanie Blidy	14.
Поля праці для нашої молоді, О. Т.	6.	Our Mothers, by Vera Spikula	15.
Тобі, Богдан Катамай	9.	Friendship, by Mary Dziavronyk	16.
ОПОВІДАННЯ:		Organization and Work of Ukr. Cath. Youth League, by Stephanie Blidy	17.
Мати, Василь Стефаник	8.	“Can't Ya Take It?”, by Walter Skoropad ..	18.
НАРИС:		SHORT STORY	
Кидаю слова, Богдан Лепкий	5.	Dew, by Vasile Stefanyk, translated by V. S.	19.
ПОЕЗІЯ:		POETRY	21.
„Се Мати Твоя”, Уляна Кравченко	3.	DEPARTMENTS:	
ВІДДІЛИ:		At Work	22.
Для наших найменших	11 і 12.	For Our Youngest	23 & 24.
ІНШЕ:		OTHER MATERIAL:	
Привіт, Брат Методій, ЧБХШ	4.	A Sincere Message, by Brother Methodius ..	13.
Заклики, мудрі вискази, жарти і т. п.		Wise Words, Announcements, etc.	

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ

Офіціальний Орган Ліги Укр. Катол. Молоді

Рік I.

Шикаго, Іл. Травень, 1934.

Ч. 1.

З ВІРОЮ В МОЛОДЬ

ШО, хто, коли, як і нащо?

Так питає себе, кожний наш Дорогий Читачу і кожна Дорога Читачко, беручи в руки цей журнал. І в ньому Ви шукатимете відповіді на свої питання, а ми, знаючи Вашу жажду пізнання його й лишаючись вірними до прийнятого й традицією освяченого звичаю, радо даємо відповідь на ці питання.

Друкуємо журнал. Ми, українська молодь, друкуємо журнал для української молоді. Сповняємо бажання всієї нашої молоді, висловлене її представниками, около сто делегатів, що на першому на американському континенті Зїзді Української Американської й Канадійської Католицької Молоді в Шикаго, дня 19. серпня, 1933. року, вложили це загальне своє бажання в резолюцію Зїзду. Сповняємо одну з головних вимог статута Ліги Української Католицької Молоді, зорганізованої на вище згаданім Зїзді, членами котрої є ріжні клуби, товариства й організації української католицької молоді з цілої Америки й Канади.

Бажання родить потребу. Отже потреба цього журналу лишається поза рамцями диспут. Бажання було й то таке загальне й сильне, що зробило цю потребу кінцевою.

Випускаючи в світ перше число цього журналу, ми почуваємося незмірно щасливі, що ми можемо задоволити цю потребу; що ми можемо задоволити бажання тисяч нашої дорогої молоді; що ми можемо післати усміх радості сповненням їхніх надій на багато тисяч старечих облич.

Прощаючи цей журнал у подорож до Вас, ми сподіємося, що він стане Вашим добрим приятелем: що він Вас потішить, розважить, порадить, научить; що він поглибить Ваше знання й розуміння людей; що він зближить брата до брата, сестру до сестри, братів до сестер, дитину до матері й батька, а батьків до дітей; що він посилить ріст золотих ниток звязи дітей із їх батьками, з приятелями їх батьків, з землею, на котрій їх батьки родились, з цілим краєм, з котрого їх батьки прийшли; що він pomoже цим дітям пізнати, чому їх батьки такі бідні, чому край, з котрого вони втікли, у чужих руках, у неволі; що він pomoже цим дітям нізнати, що їх батьки терплять лише ізза своєї доброти, щирости і що одинока їх вина хіба в тому, що вони не зробили тої своєї доброти досить відпорною і воюючою, щоб вона могла звести побідний бій зі загальною світовою злобою й ненаситністю; що він pomoже цим дітям за лахами мізерії й терпіння цілого цього поневоленого народу відкрити завязки на блискуче його завтра — діянати, що при скиненні цих лахів убогости й ярма неволі засвітять й блеском своїм засліплять і очарують цілий світ; що він збудить у цих дітях почуття приналежности до цього поневоленого народу їх батьків і до його долі — сумної, чи радісної, теперішньої, чи майбутньої, а з цим і сором цим ярмом і тверду, невмолиму постанову скинути його з себе; словом — що він виховає лицарів-витязів своєї Батьківщини — України.

„О, так, великі це надії” — скажете Ви.

Одинокі, для котрих ми працюємо й будемо працювати! Інших не знаємо й не шукаємо!

А засоби?

Віра в Вас усіх і в себе; віра в добре діло, добрий шлях; віра в сівбу й у жнива; віра в блискуче завтра нашого народу; віра в нашу стійкість при цій вірі навіть у найчорнійші хвилини наші і нашого народу і

молитви до Всевишнього, щоб допоміг нам устоятись при цій вірі.

Редакція.

Королівна Мая

Щороку, першого травня, цілий світ шанує традицію, що мала свої початки ще в поганських старинних часах. Цей звичай був скромний, але дуже приємний і захоплюючий. Вечером перед тим великим днем погани закопували в селі на майдані високий паль. Коло него складали красні й яскраві удекоровання. Кожна дівчина лягала спати з надією, що рано буде вибрана „Королівною Мая”. Ранком ціле село йшло процесією в ліс, там збирали квіти, мірт і розмайрин. З тим вертали до закопаного стовпа на майдані. Цими квітами і зіллям обвивали „маевий стовп”. Тоді, через більшість популярних голосів, вибирали королівну й провадили її до гарного підвищення зі сидженням, затиканий зеленим галуззям та квітами. Там ця королівна сиділа й лише час від часу виходила, щоби погуляти зі своїми льояльними „підданими”, доокола „маєвого стовпа”.

Вірна своїй мудрій практиці перемінювати поганські звичаї та забави в релігійні і побожні богослуження, Католицька Церква посвятила і цю поганську маєву церемонію. Вона вибрала за Маєву Королівну найкращу дівчицю, що була на цій землі, — тую, що є „повна ласк” і є взнесена до найвищої гідності — Мати Божа. Яка свята має бути її душа! Яке любляче обличчя, що відбиває ту святість! Святість і краса Мати Божої є безнастанно славлені ангелами і святими в їх небеснім мешканні. І чи не малиб ми, Українська Католицька Молодь, злучитися з ними в їх пошані, любові і почеси до нашої волюбленої Королівни?

Кожного року і в кожному краю, в місяці травні дівчора затикує вівтарі Пречистої Діви Марії і вкладає вінці з квітів, мірту й розмайрину під її образ. Зі зложеними руками прекрасно співають пісні в її славу.

Через цілий місяць травень ми всі повинні звивати вінці для нашої найкращої, найсвятійшої Королівни. Ці вінці мають бути сплетені з пісень і молитов, — з „Отче Наш” і „Богородьце Діво”. А на закінчення, віддаймо — жертвуймо ці вінці нашій небесній Цариці на знак пошани і льояльності.

Віддаючи нашій Цариці вінці з молитов і пісень, не забудьмо в тім місяці травні — місяці Марії — віддатися їй з повним дові-

рям, з таким довірям, яке Ісус мав до Неї. Від Неї залежала Його пожива, убрання й опіка. І чи може завівся Ісус, коли в своїм довірю до Марії? Ні, і тисячу разів ні! Отже, ніколи і ми не заведемося, якщо покладемо всі свої надії, свої боязні, свої труднощі, свої терпіння й свої діла в її непорочні руки.

Канада

ЩО ЛЕКШЕ?

О много лекше є сто долярів видати, як одного заробити.

Лекше виказувати похибки, котрих хтось допустився, як свої власні направити.

Лекше положити колоду поперек дороги другому, як її усунути.

Лекше відібрати честь своему ближньому, як її йому віддати.

Лекше руйнувати, як будувати.

Лекше приказувати, як слухати.

Лекше якенебудь товариство розбити, як оснувати і провадити.

Лекше порозумітися із сто розумними, як з одним улпертим дураком.

Лекше ганити чужу працю, як самому її робити.

Одним словом лекше бути нелюдям, немилосерним, несовісним, як чесним і благородним. Тому більшість людей на світі придержується того, що... лекше!

ЩЕДРІСТЬ

— В ночі снилося мені, вуйку, що ви подарували мені 1000 долярів.

— Гм... трохи забагато. Та нехай, можеш собі їх задержати.

УЛЯНА КРАВЧЕНКО.

„СЕ МАТИ ТВОЯ”...

Св. Йоан XIX. 21.

Звершилося...

Терпіння чаша випита до дна —
Те, що пророкував закон —
сповнилося—

і Він умер—
Він — Син Ї — і Пан — і Бог
за ближніх — за братів своїх життя віддав
за все людство — Він хрестну смерть прийняв.

І бачила Марія Сина добровільні муки,
на скрані бачила вінок терновий
і чула сім останніх слів,
що в серці матері були — як мечів сім...
Прибитий до хреста — з верхів Голготи
ще кликав Він: „Жажду...”
А чернь проклоном грала...
Злочинними руками кидала жереб—о хитон...
І бачила: Схилилась голова
і Він умер —
Він, Син Ї, — і Пан — і Бог!...

Страждання величчю
стривожились жорстокі вороги,
замовк здичілий тлум,
утихли крики, сміх і глум...

В годину цю важкої муки,
як умирав Господь-людина —
сафіри небосклону зблідли
і сумерки лягли на яр Йордану —
померк Сіон...

Здрігнулася земля
і кедр упав з верхів Ливану...
Всечорні хмари вкрили світ
і блискавки посипались із них —
устало тут і там полум'я...
Жах огорнув людей — аж до безум'я...

Із ран Христових ще спливала кров,
як тисячна юрба із острахом німим
вертала знов в Єрусалим...
З юрбою дикою ішли і друзі
і учнів гурток ішов — в журбі і тузі...
Скінчилася кривава драма...

Довкола ніч... і тишина таємна
і тільки ще у безвістях завив шакаль...
Здрігнулась ще земля — з гірських узбіч
каскадами спливав Кедрон
у темну даль...

Об грань каміння брил оперта постать
Дольорози...

До краю змучена — без сил —
а в серці біль і жаль...

Сама...
І тільки гріб... холодний гріб...
І пальми ті, що розсипають роси-сльози...

Всечорна плахта хмар —
покрила світ шатром —

— Хіба це я стояла під хрестом?
Хіба це Він ось тут лежить?
Цить, серце, цить —
Зір не гляди... не ліч...

Немає більше зір...
Для тебе миготять крізь темінь ночі
ті три — хрести...

Чогож іще шукають очі?
Сама осталась я... остався біль,
що каменем лежить на груди...
І в серці мечів сім...
Сама? А деж ті люди — для котрих умер
мій Син — мій Пан — мій Бог?!

Всечорна ніч довкола нині...
Якаж ясна та ніч була —
тоді — у Вифлеємі...
Зоря усіх в Вертеп вела —
Царі і пастирі складали дар
моїй Дитині... Мій Син — був Володар...

До чину рвався юнаком —
за Ним почерез Галілею —
прибічників йшла лава...
Недавно так — іще у цю неділю —
народ співав Йому:
— Осанна — слава!

Хтож, як не Він оголосив братерства право?
Хто дав Новий Завіт — Завіт любови?

А всі стежки Його життя
вели на шлях Голготи...
І відійшов назад з краю брехні і зрад
у царство звід...

Меніж — страдальній матері своїй
віддав в опіку всіх... за всіх умер...
Молитися казав — за ворогів...
І хоч у серці мечів сім —
я буду матір'ю усім —
бо так хотів мій Син — мій Пан — мій Бог!

— — — — —
На небі стали продиратись хмари —
над обрієм замиготіли зорі
і місяць осріблів вершок Голготи...
І бачила у візії своїй Марія,
як тисячліття вихром пролітають...
Йде покоління нестримний хоровід...
Мандрівники із радісним тремтінням —
звертають очі з словами: О Мати!
Допоможи з душі окупи зняти —
В полуміння — жар любови — розпали...

Будь захистом!

Душею чула голос світа всього:
„Благословенний плід життя Твого”...
І вираз болю шез з лица Марії,
розтаяв наче лід в промінню сонця...
І загуло в космічній морю
і задзвенів незримий хор:

— Воскрес!

— — — — —
І чула відгомін з низів землі,
з тернистого шляху... із України —
— Воскрес!

бо кожна істина у світі воскресає,
воскреснеш нам і ти, Батьківщино —
це там твоя Голгота —

розпята ти!

Із ран спливає кров — кати ликують —
а зрадники кидають жереб — о хитон...
А Юди гріш — скрань соромом палить...
О, не лякайтеся...
За Юди чорний чин — жде Юду чорна плата...
Нащадкам Каїна — один кінець...
А ми — ми віримо:
— Страдальна Мати — Матірю нам

все була...

Вона держить над нами свій Покров...
Складаємо все жертву чисту
і ясна полуміння іде вгору...
Пятно жежиусобиць — ми кровю змиєм...
Рабство та самолюбство викинем з душі...
І як Страдальна Мати — істині своїй —
дітей своїх дамо у жертву...

— — — — —
І здвигнеться з руїн Єрусалим!

Хто не купує книжок і часописів, а імен-
но, хто їх не читає, той належить до людей
неосвічених.

Т. Масарик.

АЯКЖЕ...

— Комунізм є дуже старий, — старший
як світ.

— Неможливо! Перед сотворенням
світу не було нічого.

— Помиляєшся! Був хаос...

Щиро Витаю Перший Орган

Молоді

Дорога Українська Католицька Молоде:—

Людей можна поділити на дві групи: ті,
що ніколи не започатковують чогось гідного,
ніколи не роблять помилок — блудів, тому,
що не роблять нічого позитивного, — їх під-
йомний мотив є боязнь. Та група людей від-
ходить з цього світа, не лишаючи в нім нічого
вартного — конструктивного за собою.

Друга група людей започатковує всі гі-
дні, шляхотні діла, робить помилки, бо по-
милки є конечні до успіху, — їх підйомний
мотив є поступ для суспільности, навіть по-
мимо невідгид та трудів поступаючих оди-
ниць. Ці люди лишають по собі в цій світі
більшість значних успіхів над своїми невда-
чами.

Зорганізованя Ліги Укр. Кат. Молоді, та
започатковання свого молодечого органу
вказує мені, що Ви належите до другої, акти-
вної групи. Вже через довші літа живе мно-
го української католицької молоді на амери-
канському континенті. Однак, на жаль, не
було на стільки активности, щоби зеднати
свої сили в одну цілість і прямувати разом до
одної наміченої — певної цілі. Часто губи-
лася наша молодь, той цвіт-весна життя, в то-
впі пасивних одиниць, або у вирі злих, воро-
жих орґанізацій.

Тому я щиро витаю наше нове підпри-
няття, наш молодечий орган, і радію безме-
жно Вашою ініціативною працею. Щастя
Вам Боже у Вашій праці для Церкви, Народу
й своїх членів.

Брат С. Методій, ЧБХШ.

Ох діти, діти, діти!..

Велика Божа благодать!

Т. Шевченко

**

Якби то, думаю, якби

Не похилилися раби,

То не стоялоб над Невою

Отсих осквернених палат
Булаб сестра і бувби брат!

А то... нема тепер нічого,

Ні Бога навіть, ні пів-Бога,

Псарі з псарятами царять,

А ми дотепні доїзжачі,

Хортів годуємо та плачем!..

Т. Шевченко.

БОГДАН ЛЕПКИЙ.

Кидаю Слова...

ВІДБИВСЯ я від вас і ви мене забули.
А життя наложило ярмо на карк і ка-
зало орати.

Орю.

Кладуться скиби чорні та глибокі, довгі,
предовгі. А під тими скибами мої сили, моя
молодість, моє всьо.

Так день за днем.

І тільки в тиху ніч, як місто вже і як кло-
поти задрімають, відчиняю вікно та дивлюся
на схід.

Дивлюся і слухаю.

Та око моє паде в пітьмі просторів, а
думка кане в сутолоку подій.

Так минають години, поки око не пічне
в пітьмі читати, а думка до заколоту не зви-
кне.

Тоді чую якийсь гамір великий, шум і
рев, якби повинь ішла.

Бийте в дзвін, бийте на тривогу, щоб збу-
дився малий і великий, щоб до праці зібрався
усякий, на ратунок, щоб не було пізно, —
бийте в дзвін, бийте в дзвін, на тривогу!

Гать будуйте кріпку, щоб нас море грізне
не заляло, щоби ми у багні не застрягли, та
щоб внуки дідів не прокляли, що не вміли

І я на тую гать кидаю свою пайку, дрібні
слова.

„Буває слово від діла важніше, буває ді-
ло доброго слова не варте”.

Кидаю пайку на гать, най кріпиться, най
росте високо.

А кидаючи, не знаю, де впадуть і де ля-
жуть ті слова, що кину.

Чи як камінь на споді, в основі, як те ва-
пно, що споює каміння, або земля, що гре-
блю накриває?

Хоть не знаю — кидаю з далека.

Бо може від тих слів, як від каміння, віді-
беться яка ворожа філя і покотиться назад у
море з шумом?..

Може, як вапно мур скріпляє, так вони
скріплятимуть каміння, що лежить в основах,
аж на споді.. А може на них, як на землі,
верх греблі, виросте трава, зацвітуть квіти
і вкоріниться тіниста липа, або висока вистрі-
лить тополя... І може колись, у тіні тої липи,
гатимуться безтурботні діти, як ті легкі

хмари на блакиті. Або колись, (коли, хто
може знати?), на тополю гляне хлопець у-
мний, або дівчина вродлива коло його, і гад-
ки їх полинуть високо, наче віти стрункою то-
полі... А з далека шумітиме море, в бере-
ги скалисті вперте, переможене, приборкане,
безпечне.

Гать будуйте кріпку і високу!

**

Молоді Журналісти й Аспіранти!

У ВАШИХ руках Ваш журнал; Ваш ці-
лим собою: працею для нього і духом
своїм.

Коли Ви почуваетесь, що Ви можете до-
дати до жил його кілька краплин своєї сві-
жої, здорової, юної крові; до мозку його
свогого знання й розуміння; до душі його
свогого відчуття краси і правди — тоді Ви
якраз ті, котрих ми шукаємо. Вложіть усі
ті скарби Ваші, котрі Ви бажалиб передати
другим, в письмо, в мові українській, або
англійській, й посилайте до нашого журналу.

Редакція „Української Молоді” радо
прийме Ваші статті, оповідання, чи поезії й
буде старатись дати місце в цьому журналі
Вам усім.

Пишіть на машинці до писання, або пе-
ром, коли Ваше письмо чисте, ясне й читке.
Пишіть тільки на одній стороні паперу й го-
тове, написане присилайте на нашу адресу.

Редакція.

Поля Праці для Нашої Молоді

ЖИВЕМО в часах великих подій. Кругом нас — в цілому світі — кипить. Доконуються річи, що будуть мати колосальне значіння в життю майбутніх поколінь; події, що в деяких випадках перевертають догори дном все, що до тепер вважалося добрим і корисним (як приміром, комунізм з його диктатурою пролетаріату і зв'язаним з ним безбожництвом та знищенням приватної власности). Падуть установи, які вважались святими; між іншими задрожала в своїх основах система державного устрою, що чомусь називалася демократичною. Одним словом, в світі рух — чим він скінчиться, годі тепер передбачити. Можна однак сміло сказати, що так як і до тепер, в цілій історії, той весь рух успокоїться і люди вернуть назад до спокійного буденного життя, яке очевидно покращає, як по всіх таких рухах в минулому.

Якуж ролю граємо ми, Українці, в тім русі? Покищо тяжко сказати — чи ми лиш статисти на сцені — чи ми аудиторія?

Очевидно, що жадної рішальної ролі ми не граємо, значить впливу на хід подій ми не маємо. Це ознака нашої слабости. Особливо та часть Українців, що живе в Новому Світі (а головно в Зл. Державах і Канаді) не виявляє майже жадної ініціативи. Мало того — щораз частійше чуємо голоси, що ми пропадемо, що грозить нам цілковите винародовлення тут. І дійсно ситуація для нас тут дуже грізна. Вину за те повинно перебрати на себе старше покоління, та поки у нього ще остало трохи живої сили, повинно старатись направити бодай в части те, що було зломано, або положити основу під те, що було зовсім занедбане.

Застановімся хоч коротко над тими чинниками, що творять національне життя:

До головних чинників національного життя мусимо зачислити ось що: 1) релігія, 2) народне господарство, 3) політика (а) внутрішня і (б) міжнародна, 4) шкільництво, 5) народне здоровля, 6) спорт, 7) розривка, (емюзмент), 8) мистецтво, 9) комунікація. Отже ті чинники, що ми в нашому неповному національному життю можемо плекати до певної міри.

Із тих вичислених чинників, у нас розвинені до певної міри лиш два — а саме: релігія

і політика. На наше нещастя, одначе, обидва чинники з собою перемішалися. Лиш католицька церква задержала релігію чистою — незамішаною з політикою і вона однака буде провадити і розвивати той необхідний чинник в нашому життю. Наша політика тут, на американській землі, дуже розвинена — можна сказати переросла, а навіть затушила всі інші чинники. Та знов на наше нещастя, та переросла політика тут се нічого іншого, як слаба відбитка нашої політики на Рідних Землях, чи на європейській еміграції; а кожному відомо, що положення наше тут, в Америці, зовсім відмінне від положення на Рідній Землі, тому і політика наша тут повинна бути зовсім відмінна від політики старокраєвої. Отже одна часть політики — себто наша внутрішня політика.

Міжнародна політика, себто навязування зносин з другими народами, у нас лиш негати́вна — себто у міжнародних зносинах ми лиш дбаємо про відносини до наших ворогів на Рідній Землі — про навязування приятних відносин нікому ані не в голові. Все-таки ми маємо досить прихильників — навіть між Американцями — лиш не вміємо чи не хочемо того приятельства використати. Щодо дальших чинників нашого національного життя — то вони лежать облогом. На деяких полях десь щось існує, але дуже оґраичене і марне.

Шкільництво стоїть дуже низько. У нас заледви одна вища школа і кілька публичних шкіл, тай ті засновано завдяки невсипущій і дуже тяжкій праці одного чоловіка, а саме Іх Ексцеленції Католицького Єпископа Константина Богачевського.

Народне господарство — промисл, купецтво, фінансові інституції, і т. д., себто ті матеріальні вимоги життя майже не існують — за виїмком кількох запомогових інституцій — і ті так з політикою вимішано, що тяжко усвідомити собі чи вони політичні чи господарські установи. Народне здоровля та установи конечні для наладження його зовсім не існують.

На полі спорту наша молодь зачинає ставити перші кроки. Розривки і тавариське життя стоять на дуже низькому степеню.

Мистецтво страшно примітивне і поза

спробами Авраменка та деяких хорів, зовсім незорганізоване.

Комунікація існує лиш завдяки кільком часописам, які піддержуються чи то запомоговими чи політичними організаціями і тому залежні від них, тай тому їх уровень стоїть в відповіднім відношенню до тих організацій.

Згадати можна ще один чинник в народному життю, а то організації милосердя (charities) і у нас про них майже ніхто і не думає. Завдяки чина Сестер Василянок піддержується одинокий український сиротинець — поза тим нічого.

Отсе дуже коротенький огляд тих майже необхідних чинників в національному життю. Всі ті чинники повинні розвиватися рівнобіжно. Коли котрийнебудь занедбується — то життя національне слабне.

І от ту якраз причини нашої слабости. І на будуче ті, зі старшого покоління, що ще мають змогу, повинні звернути увагу на зовсім нерозвинені, або занедбані чинники — а молодь, відповідно до своїх здібностей, повинна вже нині вибирати собі поле, на якому вона може працювати, і до тої праці готуватися.

Крім тих справ, тут порушених, які відносяться до нашого — українського національного життя — у нас ще є одно велике завдання: горожанство Америки, яке є звязане з певними обовязками, які ми мусимо виконувати, щоби тут добитися до якого значіння.

Слово „мамо” великеє,
Найкращеє слово.

Т. Шевченко

„У нашім раї на землі”.

**

У нашім раї, на землі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим

Т. Шевченко

„Мати покритка”.

**

Мати всюди не однакова мати. Коли розумна та щира, то й діти вийдуть в люде, хоч попід тинцю; а хоч і адукована та без розуму, без серця, то діти виростуть, як те ледащо в шинку.

Т. Шевченко

Листи (До В. Шевченка, 1859, 7. XII.)

Приятелі Молоді!

ВИ, що хочете бачити нашу молодь на шляху до кращого завтра;
Ви, що готові допомогти нашій молоді тоді, коли вона ващої помочі потребує;

Ви, що готові дати нашій молоді таку поміч, якої вона у вас просить —

До всіх Вас в імені всієї нашої української американської й канадійської молоді звертаємося ми з просьбою о цю поміч:

Ми видали однодолярові **уділи на Фонд Ліги Української Католицької Молоді**. Ці уділи є літографовані в чотирох кольорах, з українським тризубом, американським орлом і канадійським кленовим листком на них, з печаткою Ліги і з підписами голови і скарбника Ліги. Всі ці уділи є нумеровані. Кожний уділ продається по одному долярові.

Хто купить один, або більше цих уділів, стає **почесним уділовцем Фонду Ліги Української Католицької Молоді**.

Фонд Ліги Укр. Католическої Молоді має бути вживаний у першу чергу на видавництво журналу, а також на інші організаційні цілі Ліги.

Отже всіх Вас, Приятелі нашої Молоді, що хочете допомогти цій молоді, просимо ласкаво купити бодай один, або більше, уділів Фонду Ліги Укр. Католическої Молоді і в цей спосіб докинути **свою цеголку** до розбудови цього Фонду, а з тим до розбудови широкої організаційної праці серед нашої молоді, до попровадження цієї молоді **правим шляхом** до тої мети, що все була мрією всіх Вас, — Могутньої Української Держави!

Усе українське **Впреп. Духовенство** в Америці й Канаді просимо замовляти ці уділи для цілої Вашої парохії.

Усіх **предсідателів і секретарів** усіх українських товариств, клубів і організацій, братств і сестрицтв, просимо замовляти ці уділи для всіх членів Ваших товариств.

І всіх Вас, **ВШан. Громадяне**, що не замовили собі цього уділу через Вашого Впреп. о. пароха, або через предсідателя, чи секретаря Вашого товариства, просимо звернутися впрост до нас, присилаючи „моні ордер” на Вами бажану скількість уділів.

Ми точно рекордуємо, хто купує яке число уділів і в відповідний час **імена всіх почесних уділовців Фонду Ліги Укр. Католическої Молоді будуть поміщені в нашому журналі**.

У всіх справах щодо уділів і журналу просимо звертатися на адресу:

Ukrainian Catholic Youth League

2238 W. Rice St.

Chicago, Ill.

МАТИ

СТАРА Верижиха підперлася високим костуром йдучи до своєї доньки. Думала:

— Осінь багата, горобці ледво літають, такі повні, а навіть бідні діти потовстіли.

— Славайсу!

Сіла в доньки на лаву та тихо сказала до себе:

— Алежбо файна.

— Та що ти, донько, робиш, та чому ти за хлопця свого забула, що дідові з рук не лазить і робити не дає.

Катерина затряслася, як осиковий листок перед бурею.

— Донько, підпали вогонь та звари мене тої московської гарбати, бо чую помічна дуже.

Вогонь горить.

— Та покажи мені, доню, ті дарунки, що подарував тобі той великий москаль.

— Ой, мамо, я не годна рук від себе звести, отам ті дарунки.

Верижиха своїм костуром стягла з грядок щовкові хустки та спідниці та тоненькі черевички та полотна рантухові, а перли, що розсипалися по землі, розбивала костуром.

Стара сіла перед печею і кидала в огонь панський крам один за другим.

Катерина дрожала біла, як стіна в куті і держалася руками стола, аби не впасти.

— Твої дарунки нечести вже згоріли, кобим і тебе могла захвати в той огонь, алем стара і не міцна. То твій чоловік обтіскує з себе вошці та тягне гармату з болота, а ти свою дитину кинула в мене на постіль, як сука та футищся з московським офіцером. Сидиш з ним в колясках, як пава, люди ховаються від твоїх поїздів, а їх колеса їдуть по череві моєму серцю. Ти заткала у мій сивий волос смердячу квітку ганьби.

Вогонь потах.

Тепер стара вилізла на постіль і здоймала з грядок мережані та вишивані сорочки, коверці всілякі, рушники забирали і тонкі полотна.

— Катеринко, нарабований крам пішов з димом, а це твоє віно старалам чистими руками, як прийшлас на світ.

Мати гляділа як кат, сівши на купу вина, а донька розхилила великі очі, повні гріху, але осяяні ласкавим небом.

— Життя твоє, небого, серед нас скінчилося, ти чужа всім, насип оцес порох в московську гарбату і зараз спокутуєш гріх. А я тебе файно вберу, я тебе ще красше поховаю і затреш ганьбу на нас старих та на твоїй дитині.

Катерина від постелі попри стіл та попри лаву ледво перелізла поріг. Стара сиділа довго на прегарнім віні, потім встала, замкнула хату і йшла додому.

— Боже, не лише Ти право маєш давати кару, але й я.

У церкві і коло церкви всі люди її обминали, бо вона намовила Катерину, аби вона повісилася, а стара Верижиха гукала на них здалека:

— То як моя Катерина жила, то посто вас приходило на день, аби казати, що вона цілому селові принесла ганьбу, що найліпші коні з москалем забрала, що справляла в кого гроші, що бавилася в жидівських перинах і джуркотіла краденими перлами. Мій старий тижнями не входив до хати, бо не міг клякнути перед образом, бо все вас була повна хата, аби нігтями роздрапувати наше серце, а тепер, яким її вісадила на гилу, то ви вже милосерні. Чого ще хочете від мене, дикі звірі? — як ще підховаю її дитину, то піду за нею, ви шельми!

Накинула на шию мотуз і з довгим костуром самотна дорогою пішла додому.

Непорозуміння.

— А добрий вечір, приятелю! Чи маєш часом при собі доляра?

— Ні, не маю!

— А дома?

— Дякую! Усі здорові! Добраніч.

Дістав.

Ти, Іване, ходив до нього за грішми?

— Ходив.

— І дістав?

— Дістав.

— Нарешті. Хоч перед святами порушила його совість! А скількиж ти дістав?

— Два рази в лице і раз у карк!

Т о б і

ТИ, що віки цілі є творителькою життя:
що кормиш найменшу травичку, най-
кращу цвітку й найбільші дерева;
що годуєш й ховаєш найменше сотворін-
нячко, кожна пташку й великанів-звірів;
що держиш при житті кожна родину,
кожне плем'я, цілий народ—

наш народ —

український, —

Ти, о Земле Українська, Мати наша, ли-
куй, нинібо Твій День!

— — — — —
Ти, що Сина свого на сні в шопі, в я-
слах сповила;

що тікала, з Ним у Твоїх раменах, на
ослі;

що тишилась Ним, коли він помагав
Тобі в праці й у столярні;

що осталась одна, сама тоді, коли юр-
ба виконала над Ним самосуд і розпяла на
хресті —

Ти Многострадальна, —

що стратила Його, самотнього, щоб ста-
ти матір'ю всіх,

по Його Воскресенні. —

Ти, Препоблагословенна, —

Маріє, Мати Божа, —

Мати Української Землі, —

Мати наша, ликуй нинібо Твій День!

— — — — —
І Ти, що в низькій, солом'яною критій, се-
лянській хатині трудишся безупинно;

що на нивці вузькій, під сонцем гаря-
чим, чи вітром холодним, не відгинаєшся від
сапи, чи серпа від раннього досвітку до пі-
знього вечора;

що в час цього сталого труду і полотна
білиш і худоби й домашнього дробу до-
глядаєш, і грядки в городі й саду;

що кожної дитини як ока свого до-
пильнуєш: найменше грудьми своїми наго-
дуєш, набавиш у спрацьованих руках своїх,
і заколишиш до сну; більшим покажиш як
бавитися; а ще більших до праці, до помічі
собі призвичаюєш —

І Ти, що в робітничій хатині чекаєш на
зарібок мужа й журишся, як його розділи-
ти —

І Ти, інтелігентко, що під чужим ярмом
не маєш нагоди розвинути краще своїх зді-

бностей;

що нидієш під колесом економічної де-
пресії —

всі Ви, Українські Матері, ликуйте, нині-
бо Ваш День!

— — — — —
У цей день, Твій День, Мамо наша любя,
ми, Твої діти, клонимо наші голови перед
Тобою в подяці за Твої труди, клопоти, стра-
хи, за Твої всі ласки для нас.

У цей день ми цілуємо Твої спрацьовані
руки.

У цей день ми припадаємо до Твого
материнського серця й з глибини наших сер-
дець дякуємо Тобі за всі Твої мудрі науки,
за Твою любов, за Твою терпеливість.

— — — — —
Ликуй у цей День Твій, Мамо! Радуй-
ся! Діти Твої пізнали Тебе! Діти Твої
спасенні пізнанням Тебе!

Тебе, Мамо, пізнали вони як свою роди-
тельку.

Тебе, Земле Українська, пізнали вони як
свою живительку.

Тебе, Мати Божа, пізнали вони як свою
спасительку.

Ви всі три для них є жерелом, життям і
ціллю; тілом і душею; воскресенням і життям
вічним.

— — — — —
Поклін Тобі, Мати Божа, поклін Тобі, У-
країнська Земле, поклін Тобі, кожна Україн-
ська Мамо,

Тобі Обрадуваній,

Тобі Благословенній.

АНЕКДОТ

Одного разу в „Ділі” начальний редак-
тор доручив Ярославіві Весоловському на-
писати статтю. За якийсь час виходить із
своєї кімнати і бачить, що Весоловський не
пише, тільки щось вирізує ножицями.

— Яж тобі казав написати — підкре-
плює редактор своє прохання.

— Коли ти шеф — відповідає Весолов-
ський — то пильнуй свого шевства, а до кра-
вецтва не мішайся! („Назустріч”)

СЛОВО УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ.

(Деклямація)

Хто ти хлопчику маленький?

Син я України-Неньки!
Українцем я зовуся
Й тою назвою горджуся!

А почім тебе пізнаю?

По вкраїнському звичаю.
В мене вдача щира й сміла,
І відвага духа й тіла,
І душа моя здорова,
Українська в мене мова.

А скажи, де край твій рідний?

Там, де неба круг погідний,
Там, де сонце сяє ясне
На вкраїнські діти красні;
Де лани, степи безкраї,
Де орел буйний лігає,
Де Карпат вершки високі,
Де потоків дна глибокі;
Де Дністер і хвилі Прута,
Де Дніпро, старий Славута,
Де високії могили,
Що в них голови зложили
Мої предки в лютім бою
За Вкраїну любов свою.

Як допоможеш своєму люду?

Пильно все учитись буду,
Щоб свої мене любили,
А чужі щоби цінили,
Щоб про мій народ питали,
Україну шанували.
Чи при праці, чи в забаві,
Все послужу рідній справі.
Ні маєтку, ані труду
Жалувати я не буду,
Щоб народові Вкраїни
Помогти устать з руїни, —
Все зумію перенести
Для Вкраїни слави й чести!
Господа буду благати,
Щоб нам дав добра діждати!

Юра Шкрумеляк.

УВАГА: Цей віршик може декламувати хлопчик, або дівчинка. Коли декламує дівчинка, то треба почати так:

Хто ти, дівчинко маленька?

Доня України-Неньки!
Українкою зовуся
Й тою назвою горджуся!

а далі вже таксамо, як для хлопчика.

ПУСКАЮЧИ В СВІТ ЦЕЙ ЖУРНАЛ,

ми не можемо не скористати з цієї нагоди, щоб не зложити наших найсердечніших подяк тим ВШ. особам, що своїми порадами, вказівками й заохотою причинилися не мало до зреалізовання мрії всієї нашої молоді — видавання свого власного журналу.

Наша щира подяка належить в першу чергу їх Ексцеленціям Американському й Канадійському Укр. Католическим Епископам Кир Константину Богачевському й Кир Василю Ладичі, а також Впреп. Отцям місіонареві А. Трухові ЧСВВ й Василю Трембі й Братові Методієві, ЧБХШ, за їх ласкавий Почесний Провід Ліги;

Впреп. о. ігуменові Е. Теодоровичеві, ЧСВВ в Шикаго, за ласкаві поради в усіх наших організаційних і видавничих справах;

Впреп. о. місіонареві М. Марковому, в Шикаго, за його інспірацію, поради, й поміч; і всім іншим Впреп. Отцям наших обох, амер. і канад. дієцезій, за їх старання й поміч для Ліги;

п. полк. О. Шаповалові, в Шикаго, за його цінні організаційні й видавничі поради;

п. Др-ові О. Тарнавському, в Шикаго, за цінні поради й співпрацю;

і п. Др-ові С. Демидчукові, в Брукліні, за інспірацію й готовість співпраці.

Велика вдячність з нашої сторони належить тим українським часописам, що голосили імя нашої Ліги, її пляни й її працю, й ми отсею дорогою складаємо Хвальним Редакціям тих часописів, сердечну подяку в імені всієї нашої молоді, а саме цих часописів: „Січ” (Шикаго), „Америка” (Філядельфія), „Канадійський Фармер” (Вінніпег) і „Українські Вісти” (Едмонтон) і „Нова Пора” (Гемтремк).

Щира подяка належить всім репрезентантам Ліги Укр. Католическим Молоді в різних містах Америки й Канади, за їх працю для Ліги й усі їхні поради й сугестії для Заряду Ліги, а також усім членам тих молодечих організацій, що вже є і що тепер зголошуются в члени Ліги.

Щераз щиро дякує всім Вам

Заряд Ліги Укр. Католическим Молоді.

Для Наших Найменших

Мої любенькі діточки:—

ОТЄ перший раз я, Степовий Дух, проваджу з вами милу розмовоньку, і хочу, аби ви мене добре знали.

Я є дух широких українських степів там, у Старому Краю, за океаном.

Ці ваші степи це безкраї поля, прерії, на котрих росте висока—висока трава, що називається тирса. Часто також у цих степах є густі—густі ліси й діброви, а в тих дібровах і лісах глибокі ями, кручі й яруги. На цих степах, у лісах, дібровах, кручах і яругах є багато гарних і пахучих квіток, ріжних звіряток і красноперих птичок.

Над цими степами високо—високо висить голубе небо і лагідне сонечко в день, а білолиций місяченько зі своїми подругами, зірками, вечером.

А поміж голубим небом і цими безкраїми степами гуляє собі вільно вітер, що раз-ві тихим—тихим подихом—леготом, то знову розсердиться й бушує люто, ламаючи й гнучи додолу все, що стоїть на його шляху.

На крилах цього степового вітру літаю я і разом з ним завітую у найдальші закутки нашої широкої української землі. У найвузші шпари.

У степах у довгі зимові, чорні осінні, ясні, зоряні весняні й літні ночі я розмовляю з тими героями—воїнами, що кістками своїми засіяли й кровю червоною зросили ці степи в обороні їх від небажаних ворожих орд ще від самих початків нашої історії по нинішній день...

Я розмовляю з тими, що впали в цих степах, ідучи з неустрашимим Святославом Завойовником...

що йшли з Олегом Віщим...

що будували залізні брами в устях Дунаю з Ярославом Осьмомислом...

що йшли з Батьком Богданом і його славними полковниками Ничаем, Богуном і Морозенком...

що впали в Батурині, під Полтавою й скитались з Великим Гетьманом Мазепою на чужину...

що впали в останніх визвольних змаганнях...

Зі всіма цими і сотками, тисячами інших..
Всі вони розказують мені про їхні боротьби, їхні бажання, мрії і зусилля;
їхню славу, їхні побіди;
їхні жалі, розпуки, безнадійність;
і їхню воскресшу віру в народне воскресення, в блискучу, багату майбутність, в силу своєї віри!

А розмовившись з мешканцями високих степових могил я лечу у наші бідні, обдерті села і сумні—сумні міста. І тут я чую крик катованих, зойк умираючих з голоду й брудні прокльони дикуна-чекіста й ляцького поліцая!...

І цим безрадним, катованим, терплячим братам і сестрам вашим я нашіптую казки про славне минуле наше і буджу в них почуття своєї людської вартости, гідности і буджу їх до боротьби, до чесної самооборони!...

І від нині я прилітатиму до Вас, де б ви не були — чи в далекій північній Канаді, чи в полудневій Америці, всюди — прилітатиму щомісяця, а може й частійше, й розказуватиму вам про все те, про що мені говорять герої—воїни з степових могил і про все те, що я бачу й чую в наших селах і містах тепер.

А вас, мої любенькі, я просивби, щоб ви сприяли вам зі мною, щоб уважно слухали кожне моє слово. А як я скінчу говорити, то тоді ви оповіжте мені про свої пригоди, свої думки, бажання, про те, що ви робите тепер і чим ви хочете бути колись і про всьо, всьо інше. Напишіть мені листочок і передайте вашим батькові, або ненці, о вони будуть знати, як переслати той листочок до мене.

А тепер нам уже пора розійтися. Я лечу назад на нашу любу Україну там у Старому Краю, щоб там потішити моїх любих діточок вісткою, що тут на фармах і в містах Америки й Канади я знайшов таких самих любих маленьких лицарів українських, як вони, а ви тимчасом ростіть великі і набирайтесь здоровлячка, котрого вам буде треба багато—багато.

До скорого побачення.

На все ваш приятель

Степовий Дух.

МОЛИТВА ЗА РІДНУ МАМУ.

О, Мати Божа, Мати Єдина,
І в Тебе була люба дитина,
Ти Свого Сина ревно любила,
До свого серця щиро тулила.
Тобі, о Мати, найкраще знати,
Чим для дитини є рідна мати,
Чим для дитини серце матірне,
Добре, зичливе, щире та вірне.
Тому до Тебе шлю мольби щирі,
Дай нашій мамі прожити в мирі,
Дай їм здоровля, додай їм сили,
Щоб з нас потіхи й слави дожили.

Ю. Ш.

УВАГА: Цю молитву добре булоб деклямувати, або співати (на голос пісні „О, Мати Божа”) на Святі Матері, котре цього року припадає на неділю, 13-ого. травня. Це свято можна устроювати 13-ого, 20-ого, а також ще 27-ого травня. Цілий місяць травень є присвячений Матері Божій.

УКРАЇНСЬКІЙ ДИТИНІ В АМЕРИЦІ.

Дитино, знай, що є за океаном
Твій Рідний Край,
Твій рідний нарід там живе великий,
Дитино, знай!

Дитино, знай, що там є мільйони
Твоїх братів,
Там рідний лан мов море те хвилює
Серед гаїв.

Дитино, знай, той край, то Україна,
Твоя земля,
А твій народ в неволі жде полекші,
Святого Дня.

Дитино, знай, як виростеш велика,
То весь свій труд
Ти присвяти, щоби народ звільнити
З неволі пут.

Юра Шкрумеляк.

ЗАМАЛІ ОЧІ.

— Мамо я вже вмію читати з книжки! —
каже мала Оленка.

— Ну то прочитай мені газету — каже
мама. Оленка взяла газету і пробує читати,
але якось тяжко йде їй те читання. По хви-
лині каже:

Мамо, я вмію читати велике письмо в
своїй книжці. А те письмо в газеті є дрібні-
ще, то до нього певно треба мати більші
очі!

НАЙКРАЩЕ СЛОВО.

(Деклямація)

— Яке найкраще слово в повіті?
Раз мудрий хтось питав людей.
„Здоровля!” — відповів так хорий,
„Ні! Молодість!” — сказав старий...
„Найкраще, хліб!” — жебрак говорить.
„Побіда!” — відповів стрілець,—
„Найкраще: воля!” — рік невільник,
„Ні! Правда!” — обставав мудрець.
Аж тут з куточка обізався
Сирітка, ще малий хлопак:
„Найкраще в світі слово: **мама!**”
І всі сказали: „**Мама! Так!**”

ХТО ВІДГАДАЄ?

- 1) Знайдеш мене в кожній секунді, а не знайдеш у цілім році.
- 2) На широкім полі овечок сотками, — пастух поміж ними, часом із рогами.
- 3) Хоч добрий овоч, тверда лушпина, — любить білиця, мишка й дитина.
- 4) В що бють перший цвях, коли будуть хату?
- 5) Коли вже один чобіт зовсім готовий, то що йому ще бракує?
- 6) Якого дерева в лісі найбільше?
- 7) На що мельник меле перцю муку?
- 8) Що над нами догори ногами?
- 9) Який півень ніколи не піє?
- 10) До якої шклянки найліпше наливати молоко?

Хто з вас, мої маленькі читачі й читачки, відгадає ці всі загадки й перешле відповідь найдалі до 25. травня, тому я зараз вишлю гарний дарунок — памяточку. А нумо, стукніться в головки, а надгорода буде така, що зможете похвалитися нею між усіма вашими друзями й дружечками!

ХОЧЕ РОСТИ.

Мати вийшла в город і бачить, що Івась закопався по коліна в землю.

— Що ти робиш, Івасю?

— Я посадив себе, мамо, бо хочу скоро рости.

МАЛИЙ ФІЛЬЗОФ.

Івась до Петрика: — Чи знаєш, чому буюзок стоїть на одній нозі?

Петрик: — Ні, не знаю. А чому?

Івась: — Бо якби підніс ще й другу, то впавби.

UKRAINIAN YOUTH

Official Organ of Ukr. Catholic Youth League

Vol. I.

Chicago, Ill. May, 1934.

No 1.

Our Purpose

THERE is a burden to be borne upon the shoulders of youthful sons and daughters loving Ukraine. However, it is a burden which we are proud to bear, and we glory in being those chosen responsible for it. It is our duty to love, respect, and defend our faith and country — both native and adopted. We should highly cherish the beliefs and accomplishments of our fathers — our ancestors, and we should not cease to work for the esteem by all peoples of all that which means Ukraine. To become familiar with the glamorous but fading past; live and learn in the unsettled but vital present; and plan for a brilliant but worthy future — these are our sacred duties and unparalleled privileges.

We must inform those individuals foreign to Ukraine about Ukraine and Ukrainians. We must educate ourselves and the coming generation with facts concerning the country of our forefathers. We must express ourselves of these facts on our life and culture on both sides of the Atlantic; and use as the means of expression — this journal.

Let us give of ourselves for others to take from us. Offer to them our art, literature, music, history, — our rare and uncomparated gifts and abilities. Thus we will be recognized; thus we shall win sympathy, understanding and appreciation; and, thus will we be able to overcome all obstacles, vanquish all foes, and gain peace and security. Learn from others and give learning to others.

A Sincere Message

Dear Ukrainian Catholic Youth:

I am exceptionally happy to be able to extend a message to you through the medium of your monthly. For a long time I have felt that we, the Ukrainian Catholic Youth of America and Canada, should have a medium through which we could express our views and activities. I am delighted that the initiative has been taken and that you are at last about to step forward into journalism. That your undertakings will prove beneficial to us all is my earnest wish. I congratulate most heartily those who have been instrumental in getting the project started.

There is an old saying that, "Great things from small beginnings grow." I venture to say that you are starting on an enterprise that will have far reaching results as the time goes on.

It is my sincere wish that the periodical whose first issue is now appearing will under the spur of your energy and enthusiasm continue to increase in size, interest and constructive value. I feel certain that with the unflogging interest of all behind it, your monthly will soon outgrow its humble beginning and become one of the most interesting and influential Youth Monthly on the American continent. In future years may you all have the happiness of looking back with that feeling of satisfaction that you have started something that has developed into a potent force.

Let "Interest" be your watchword and „Excelsior" your motto. In concluding let me say: "May God be with you and success attend you."

Canada. Brother S. Methodius, F. S. C.

GENIUS

By Stephanie Blidy

ONE of the most misleading definitions of genius is the familiar one which declares genius to be an infinite capacity for taking pains. A capacity for taking pains may be characteristic of every conscientious worker, but it is not essentially a distinctive trait of genius.

Genius has spontaneity, inspiration, power of instant and inexplicable coordination and achievement. It cannot take pains, because it is an immediate force like gravity and works without effort or consciousness of exertion. Usually, genius is very spasmodic, uncertain, fluctuating as the tide and erratic as the wind, susceptible to stimulus and amenable to suggestion and education; but intolerant to routine, impatient to restraint and accommodating itself with difficulty to the requirements of conventional toil in a toiling world.

Many people think that genius is only developed in the natural arts such as music, artistic, literary, architectural, and scholastic fields. But genius can also be developed in the art of living. Genius may show itself in the simplest service of humanity such as the genius of motherliness which soothes and sustains the whole weary world; and the genius of merrymaking which suns out the dark crevices whenever it comes near. The end of all art is, in all, quite similar. It is a matter of devotion to spirit and outlook to inspiration and aspiration. The real artist delights in perfect execution but torments himself when any task is ill-done; and he finds intense satisfaction in adjusting means to ends and in finding adequate expression through a medium. "Only the best is good enough," is his uncompromising motto.

We have and have had such geniuses who aimed for the highest; who served humanity and glorified Ukraine; and who themselves have frequently undergone suffering and wrongs because to them was attributed genius. Glory and misfortune can be exemplified by one of our most talented poets — Taras Shevchenko. The music genius, Mykola Lysenko has heralded to the American and European people the intriguing and soulful Ukrainian melodies. In the art of diplomacy we are accredited with the master, Ivan Mazepa; and of warfare with the leader Bohdan Khmelnytsky. In the school of philoso-

phy, Hryhory Skovoroda has soared to remarkable heights. In the sphere of religion we have Volodimir the Great who introduced Christianity into Ukraine. If a visit could be taken to one of the many salons of Paris, a host of young Ukrainian artists which consists mostly of painters and sculptors would be discovered. While developing their talents, they are striving for recognition. A number has succeeded in this aspiration, and one who has won such universal recognition and has been lauded for his successful achievements is Alexander Archipenko.

Because the possessors of genius have misfortunes, genius is charged with possessing characteristics which bring about these misfortunes. But this is surely an error. It is not the unfortunate man's genius that involves him in unhappiness, but his lack of a rationally ordered and well balanced education adapted to his exceptional needs. Instead of being the cause of his undoing, his genius is often the only source of satisfaction. Happiness he has, and its exercise and influence afford him the only refuge possible to this otherwise irregular life. Genius often seems mad only because its possessor is inadequately educated for the handling of his treasure; incapable of arranging his life with himself and the world. It is not strange that the bungler of such a blessing should be distracted and distraught by failure. Therefore, genius must be educated and supplied with adequate complementary capacities in order that it may be saved from torture and frustration.

—————:—————

The height of the pinnacle is determined by breadth of its base.

—————:—————

All the crimes on earth do not destroy so many of the human race, nor alienate so much property as drunkenness. — Bacon.

—————:—————

Nothing can work me damage except myself; the harm that I sustain I carry about with me, and never am I a real sufferer but by my own fault. — St. Bernard.

OUR MOTHERS

By Vera Spikula.

SHE cradled the babe in her gentle arms guarding it from real and imaginary harms.

When illness stalked in the child's path her soft cool hand soothed the fevered brow, and no power swayed her from constant vigil at his side.

While he was happy, she played and laughed and romped with him.

When tears washed his baby face, her caresses dulled the pain of bruises, and her crooning lullaby drew him to a less troubled world.

Into his ear were murmured her endearments and through his golden rumped head were interwoven her lingering fingers.

As he grew she learned to refrain from fondling and kissing him for he was becoming a man.

Yet, to her he came with his childish joys, sorrows, honors, or disgraces.

The years flew by, no longer a babe or child was he, but a youth.

Glorious ambitions, soaring ideals, fantastic dreams, new companions, various occupations — these were now his interests.

When his brow became furrowed she silently grieved; when his eyes smiled she secretly rejoiced.

His happinesses and griefs were rarely whispered to her, and his lips nor eyes begged for condolences as before, for he was becoming dignified, aloof, reserved, — a man.

He reached manhood, yet, her watch was ever faithful though she daily grew more wistful.

He went into the world to overcome his battles alone.

Departing, he failed to see her beseeching eyes or sense her breaking heart.

She bravely and uncomplaining remained forsaken with her woe; folded her care-worn hands; and tried to understand.

All sons and daughters seem thus — forgetting her in their youthful zest and energy. But, let us remember her — her withered and gray — sitting alone and thinking of us — we who briskly stepped into the world.

On her day in this lovely month of flowers let us recall those past pleasures, and tell her

how much she means to us — make her feel that she is more precious than ever to us.

THOUGH there are many barriers that separate us from her, we must not forget her — our Mother Ukraine. Her many children leave her to realize their ambitions, to attain their hopes, and to seek their fortunes by stepping into the universe. And they are free to go for she like any loving mother does not raise her hand to forbid. She merely waves a gay farewell, blesses them, and wishes them all well. But when they are beyond sight, hers are bitter tears. How long will they remember her in that strange fascinating land?

Even though many of us have left Ukraine, we cannot forget that she is our Mother. She is ours and we hers as long as her blood flows in ours, whether born on foreign soil or in her realm. Though some think she is poor and miserly, it is not difficult to realize that she has many riches and is bountiful. Though fetters hold her fast, we must not forget that she too is proud and that her children should be proud. It is our obligation to loosen those bindings, and to help her forget the bitter sorrows and disappointments.

We can atone for many past errors and sufferings, not by casting ourselves in the depths of cynicism, ignorance, and unjust criticism, but by seizing the uncomparared means which love, understanding, and knowledge afford. Keep on loving her, try to understand her more fully and let no opportunity pass by without grasping it in a firm hand.

CONTRIBUTIONS.

To supply the readers with an expansive source of information and a wide range of interest, the Executive Committee of the League requests that contributions be sent to the headquarters in the form of written articles, news of organizations, miscellaneous topics of interest or curiosity, and other literature, both poetic and prose. The Ukrainian Catholic Youth League asks for loyal support in making this journal a success and maintaining it as a permanent instrument, by making it a part of yourself.

Friendship

By Marie Dziavronyk.

FRIENDSHIP is a term which is often used in a manner which does not denote its true meaning. We may have many acquaintances of which we think a great deal, but which lack the qualities for binding friendship. Because of our natures, intimate friendships must necessarily be limited, for they are founded upon that hidden inner-self which responds to an intangible something in our friends. We love one friend for one characteristic and the other for another. No two friends ever appeal to us in exactly the same way. That is what makes it possible to have friends who have varying dispositions.

Friendship would indeed be a sorry thing if it were to be founded upon physical charms, which in time fade away, or upon the everchanging conditions of life which may turn paupers into rich men or rich men into beggars. It is in times of adversity that we learn the meaning of true friendship better than at any other time. Aristotle recognized this truth when he wrote: "Friends are much better tried in bad fortune than in good fortune." Those who stand by us in trouble, and who have faith in us even if the world doubts us, establish a bond with our invisible inner-selves which it would be hard to break. They earn the right to the sacred name of friend. Surely fathers and mothers should head the list.

During the youthful age we all have longings after something which we do not comprehend. There are times when we feel as though no one really understands us. Perhaps we feel so with reason, for we alone are responsible for this inner life of ours. We should not indulge in idle reflections, but resolutely set to work to make the best of life and put ourselves into "the other fellow's place," as an experiment of understanding. If we try to comprehend the aims, ambitions, and objectives of those with whom we come in contact, our own lives will reap the benefit. In seeking to help others we often find our true selves.

If we could only hold fast to our ideals and not let a cynical world seize them, how much better society would be. We are the builders of the future. May we, who must look forward to laying down the foundation, trust our clear

young eyes and earnest hearts to build aright.

We must develop our own lives and think and judge for ourselves. Cultivate the friendships which mean the most to us and let ourselves — our hidden selves — respond to our friends. We must give as well as take, and either giving or taking in friendship should not be one-sided. Sometimes circumstances make it imperative to give more and take less. At other times the reverse is true. It is the interchanging of the spiritual part of us in reciprocal confidences which is fundamental.

So this beautiful gift of friendship which may be had by all who cherish it depends, not upon the physical, but upon that unseen spirit which is sealed within us. The kind of friendship which we develop depends upon what we make of ourselves. If we give way to selfish desires, we would never try to curb our tempers; we would spend our lives seeking the kind of pleasure which quickly palls or fades away; and forget that others around us live and perhaps suffer in ways which we might mitigate, then our friendship will not be uplifting. If, on the other hand, we try to cultivate the best that is in us; seek to be helpful to others; encourage the spirit of cheerfulness; and aim to relieve suffering and distress, then we will naturally form friendships with those who are doing worthwhile things in life and whose companionship will mean satisfaction and happiness to us.

SUBSCRIPTION

Hereby, we appeal to the reader to subscribe for the journal either yearly or half-yearly. The subscription rates are: \$1.50 for one year; \$0.80 for one half-year. It is obvious that the advantages of subscribing are numerous; mainly, that of having a reduced rate, of having each copy sent to the desired address, and of possessing a guarantee of each copy each month without exerting any effort. Individuals selling several copies of the journal earn 25 per cent. commission on each copy sold; and those securing additional subscriptions gain this commission likewise.

Organization and Work of Ukrainian Catholic Youth League

INSPIRATION

In view of the fact that 1933 was the year of the World's Fair, and that the week of August 13 to 19 was the Ukrainian Week, some of the young people of Chicago formed a Temporary Committee for the purpose of having a Convention of the Ukrainian Youth from the United States and Canada in order that they might organize a League. The members of the Committee were; Vera Spikula, Mary Dziavronyk, Helen Bahry, Stephanie Blidy, Bohdan Katamay, John Kaniuk and Steve Schurko.

The first communication to the youth from the Temporary Committee appeared July, 1933 in the following newspapers: **Siege, America, Canadian Farmer, and the Ukrainian News.** It requested readers to inform the Committee as to who would partake in the Convention. Later followed two communications in which the Committee asked the youth to give suggestions as to how the day of the Convention should be spent and what should be done. Also, the Committee notified readers about the date of the Convention, the name, and the address to which all communications should be sent.

CONVENTION

AUGUST 19, 1933 was the day of the Convention of the Ukrainian American and Canadian Catholic Youth, and there were almost one hundred delegates present from the many youth organizations of the United States and Canada. The Youth Convention began at nine o'clock in the morning with High Mass at the St. Nicholas Church and the Missionary Father E. Theodorovych delivered the welcoming address to the delegates after the service. All the delegates were registered at the St. Nicholas Church Hall. At one o'clock, Vera Spikula, the chairman of the Temporary Committee, opened the meeting of the delegates and guests with a short address. Then she introduced the speakers; Brother Methodius, who delivered an address of welcome; Rev. M. Kuzmak, who also welcomed all; Miss Stephanie Blidy—"Meaning of Religion in the Life of Youth"; Mr. Walter Matkovsky—"Parents and Youth"; Mr. Paul Volansky—"Sport and Its Value"; Mr. Walter Skoropad—"Culture and Youth"; Rev. B. Tremba—"How to Regain the Lost Ukrainian Youth for the Ukrainian Cause"; and lastly Mr. Bohdan

Katamay—"Organization of the Ukrainian Catholic Youth League". This meeting lasted till three o'clock, after which all the delegates were photographed. At three thirty all the delegates attended the Convention's business meeting at which the League was organized. All the members decided to have two Committees—the Honorary and the Executive. The members of the Honorary Committee are: His Excellency the Most Reverend Ukrainian Catholic Bishop of the United States of America, Constantine Bohachevsky; His Excellency, the Most Reverend Ukrainian Catholic Bishop of Canada, Basil Ladyka; Rev. Missionary A. Truch; Brother Methodius; and Rev. B. Tremba. The Executive Committee consists of: Bohdan Katamay, president; Vera Spikula, first vice-president; William Ewaskiw of Winnipeg, second vice-president; Helen Bahry, corresponding secretary; Stephanie Blidy, recording secretary; John Kaniuk, financial secretary; and Mary Dziavronyk, treasurer.

All the members decided that: the Executive Committee should make a Constitution; there were to be two representatives from every city who would be responsible for the clubs in their cities; that a journal be edited as early as possible; and that we should ask all the Rev. Fathers of the Ukrainian Churches to help us. It was also determined that we appeal to our parents for aid. The session finished with the idea that the delegates would meet again in some city next year and left the decision as to what city for the Executive Committee to decide. The business meeting finished at six twenty in the evening after which all the delegates attended a banquet at the Ukrainian Pavilion in the World's Fair. During the banquet the delegates enjoyed a concert and dancing.

NAME AND MONEY

When the Executive Committee started their work they realized that the name "Ukrainian American and Canadian Catholic Youth League" was too lengthy. Consequently they shortened it to "Ukrainian Catholic Youth League." Then the Committee members immediately started a collection for money in Chicago and collected about \$40.00. Now shares are being issued and sold for further financial strengthening.

CONSTITUTION.

Since all of our Ukrainian Youth do not read Ukrainian very well, we decided to have the Constitution both in English and Ukrainian. Mr. Bohdan Katamay constructed the Constitution and then at a few successive meetings it was modified and completed to its present form. The Constitution consists of twelve articles.

- Article I. denotes the name.
- " — II. states the objectives.
- " — III. cites the ways and means by which the youth can be organized.
- " — IV. continues the ways and means.
- " — V. informs us as to the eligibility for membership.
- " — VI. gives the duties and rights of the members.
- " — VII. sums up the instructions and the work that the delegates and representatives are to do.
- " — VIII. deals with the administration of the League, which includes the Honorary and Executive Committees.
- " — IX. specifies the duties of the Committees.
- " — X. designates the place and the procedure of the Executive Committee meetings.
- " — XI. discusses the possibility of dissolution of the League.
- " — XII. is related with Amendments.

RESOLUTIONS

The Executive Committee also has listed the resolutions which the League must follow.

SHARES

In order that we may be able to raise more funds we had 5000 shares made which are not refundable and cost one dollar each. We have started a big sale of these shares in Chicago and also have sent shares to many of the different cities in order that they may also be sold there.

MISCELLANEOUS

In the meantime we have been in communication with all the representatives and Rev. Fathers. We have sent out many letters and instructions. In answer we received valuable advice and suggestions.

Our journal has been started and the first is the one in your possession.

Let's hope that the League will be a great success and accomplishes everything that they

have set out to do. With your help and backing this can be accomplished.

Stephanie Blidy
Recording Sec'y.

"Can't Ya Take It?"

Recently in an argument about the conduct of certain members during a club meeting, one of the parties chose to make a personal remark to win his point and to cover up his own misconduct.

Said he: "Whatsa matter, can't ya take it?"

The party addressed, one working unselfishly for the Ukraine cause, almost couldn't; the tendency to laugh was hard to overcome.

Here was another mudslinger gone wrong. Why, what made him say that? Did he think that he could hurt some one who was numb to the sting of personal remarks, some one who had already given up himself to become a note in the great symphonic movement of freeing Ukraine? "Can't ya take it?"!!

Why, what is making the Ukrainians here and over there "fight so hard for the freedom of their native land? What has made the Ukrainians survive through centuries of oppression?

It is the fact that Ukrainians "could take it"!

Still I do not intend to slam you too hard; I might discourage you from easy game.

Keep it up — if you get any joy from it — keep it up with greater accuracy.

Those who are working for the undying cause shall be grateful to you, mudslingers. For, by dodging your mud, they will be kept in trim in the battle they fight for you; and every hit which downs them will redouble their effort to fight on.

Walter Skoropad.

Be what thou seemeth; live thy creed;

Hold up to earth the torch divine:

Be what thou prayest to be made;

Let the great Master's steps be thine.

Dew

By VASILE STEFANYK

EARLY in the morning Lazaar was cultivating the flower beds. The morning rays were coaxing the sun from behind the horizon to earth, while Lazaar shook his gray head and smilingly leaned on his hoe — for this was a very lovely spring morning. During the fading dawn he would paint the future of his children, his grandchildren, and great-grandchildren.

Quiet reigns, the birds sing, and the dew eats at his feet. Of this dew, every blade gladly absorbs as if it were a heavenly liquor.

“Oh you dew, you fed upon me since childhood; I often cried with the sheep because of you. And when a youth, I, departing from my girl to return home had to turn up my white trousers so that my mother should not scold. Then I became a landlord and when cutting the grain you irritated and bit me, and defended each blade from the sickle so that on the morrow they might be bathed by your liquid freshness. But in autumn, you are most unfortunate for then everything is taken away from you — all those faces that you daily washed disappear. Like a mother you are who has lost her children.

“Thus dew, I walked over you, thus you ate of me but your gnawing was like honey, tart and sweet. For seventy years, I never missed you — not one day. I always awaited the bright sun, and the sun magnificent and bountiful dried me; you dew, it gathered back to heaven in order that at night you might sprinkle again the fainting grasses. Thou, God, bathe all the earth with dew as we water transplanted seedlings. Yes, you heavenly water, you bestow strength and health to wheat and rye just as you strengthen and refreshen me. I grieve much, that you, dew, will not bedew me any longer when you, holy sun, arise.

He gazed on his white home. “O, from you, my palace, I very quietly withdraw, so that my many grandchildren will not awaken. They, sprawled about, sleep so peacefully, that to squeak a door would be sinful; their dreams are holy, for God holds them on His knee, and on His knee they grow. And my old woman arises after me, covers the children and walks quietly like a cat, and prepares breakfast for them. Dear generous God, how am I able to repay your blessings. With your sun, rains, and storms you preserved me so that my children and

their children might live and grow.

“But these grand children are not like those of long ago. Their books, their songs are different. And that foolish old wife of mine rejoices that they are building Ukraine; she is maddened by her grandchildren. From her they get money for dramas and books; they drag her about libraries; and she returns home with them happy like a girl. ‘My old man,’ she says, ‘if only you could see what a cossack our Thomas is in his gray cossack cap and blue pants; and the people clap their hands upon seeing him for he talks as if from a book; and his shirt simply flames upon him. Oh, if only you would just once look on them.’ I in reply say, ‘I am not to blame that you look at them so much and that you with them are again becoming girlish. But tell me, from where do you get money for caps or blue cloth or for bright shirts; because you, who are as blind as a mole, cannot sew clothes for them. Since you became crazy about Ukraine, there always is a shortage of coin in my purse.’”

“But the grandchildren do not drink, nor dance, nor visit taverns, but are buzzing like bees: Ukraine, Ukraine. Little Cyril comes to me and foxily says: ‘Grandpa, grandpa, I’ll read something so lovely’.

“And he reads; it is all well written, but I do not know about literature, and only assent to everything because of the little fellow’s ambition.

“With me they are well-beloved. May God bless them and their hopes. They want new things; for it is natural for them to desire the new.”

From these thoughts he was torn by the sun which like gold had arisen, and by the old wife who called him to breakfast.

“Oh, everlasting sun, you again bless me at breakfast; for I am weak. The dew, your daughter, can get nourishments from me no longer, for I am bones only. But I have many grandchildren. The dew has someone on whom she can pour her pearls. But you, our mother — bright sun, — always bless those children before breakfast.”

Old Lazaar with a dewy leaf wiped his moist eyes, and entered the house mingling among his grandchildren.

Translated from Ukrainian by V. S.

SHARES!

In order to raise sufficient funds to publish a journal and to aid the League in functioning to the best of its ability, the Ukrainian Catholic Youth League has issued shares. These shares are used as certificates valued at one dollar; and they acknowledge every one dollar donation made by individuals. They are constructed to please both Ukrainian native and Ukrainian by descent. They are even objects of interest and appeal to people not Ukrainian. The pictorial, printing, and artistic elements are arranged in a manner most attractive and enticing to the eye. They bear the seal of the League; the emblems of Ukraine, of Canada, and of the United States, and lettering both in Ukrainian and English languages. They are articles that will make any individual proud to have one or more of them in his possession.

We are asking the presidents or chairman of each organization to order these shares for the members of the particular club, society, or organization of which they are leaders. Every individual, though not a member of such an organization should strive to possess one or more of such shares. Arrangements for obtaining these shares may be made by communicating to our headquarters. Every person who buys one or more shares automatically becomes a member on the honorable list of supporters. A list of the names of such supporters will be published in each successive issue of this journal.

An Appeal

Do not forget, dear representatives, that certain obligations must be fulfilled by you, if you have thus far failed to meet them fully. A weighty responsibility was placed upon you last August during the Convention for the formation of the League. As you accepted this responsibility at that time, you must constantly perform the required duties and tasks in the most faithful and energetic manner. This responsibility was really an honor conferred upon you for the delegates of your city believed and trusted you to be worthy of securing and retaining this position. You know about the stressed responsibility of furthering organiza-

tion work, of informing the youth of the League's plans, functions, and realizations. These are your duties. You are aware that clubs, societies and organizations not League members are to be persuaded to join largely through your own efforts. When these organizations join or have already joined it is necessary that the new member organization pays its duties of \$5. These are your duties, also. Now as the shares are being issued, it is asked that you lead an active interest in the sale of these shares. The journal has been published, and you are requested to sell copies in your locality, and strive to secure subscriptions. These are your new duties. Fulfill them, and together we shall watch the League reach its high goals, and realize its hopes and ambitions which are yours, ours and everyone's.

The only liberty I mean is a liberty connected with order; that not only exists along with order and virtue, but which cannot exist at all without them. — Burke.

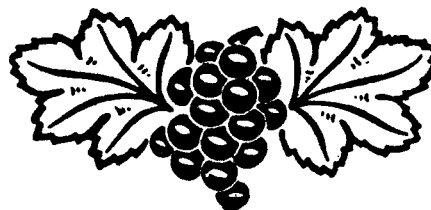
No man can be called friendless when he has God and companionship of good books. — Browning.

“Rain, rain, and sun! A rainbow in the sky!
A young man will be wise by and by;
An old man's wit may wander ere he die.

Rain, rain, and sun! A rainbow on the lea!
And truth is this to me, and that to thee.
And truth or clothed or naked let it be.

Rain, rain, and sun! And the free blossom blows:
Sun, rain, and sun! And where is he who knows
From the great deep to the great deep he goes”.

Idylls of the King,
by Alfred Lord Tennyson.

POETRY

PHILOSOPHY.

Why are we here on this earth,
Why were we all given birth?
There's some rhyme or reason
We'll know in due season
The plan of our Maker's World.
Then while we're here on our tour
It's for us to make most of, I'm sure,
Let's give all we can spare
To those who find their life bare,
And we'll reap reward ten-fold.

Ruth Olson.

A PRAYER

O Power above, light of true love
Make me grow noble and spiritually upright.
Grant me be to others a luminous light.
Help me be worthy of these 'angels of sympathy'
And deserving of their love, kindness and gentle
care.

Of these gifts which few humans have met,
Do not for one moment let me forget,
Oh light of true love, Power above.

Darya.

RESOLUTION

Why do we sigh,
Why do we cry,
Why do we groan and complain?
When there's so much to do
For me and for you
To make this a better domain.

II.

Why don't we give,
Why don't we live,
To better the world in some way?
We're here to help others
So let us be brothers
And lighten each other's day!

Ruth Olson.

At Work

WINNIPEG, MAN.

From William Ewaskiw of Winnipeg, the second Vice-President of the League, we hear of club activities in Winnipeg. The Knights of St. Michael and St. Theresa assemble on Fridays of every week. During these meetings discussions are held, lectures delivered, debates given, and entertainments enjoyed. Joseph Melnychuk is the president of the organization and Michael Holovaty is the secretary. Much aid for further organization is contributed by the Rev. Father O. I. Holowka, the parish priest of Sts. Vladymir and Olga Church.

The **A t h l e t i c C l u b**, under the auspices of the Canadian Ukrainian Institute Prosvita, meets every Tuesday to have socials, lectures, and general discussion. The members lead active work in concerts and dramas and such functions are held in the hall of the Institute. Because of the lack of sufficient space accommodation very many cannot participate in active sports. Of this society V. Mazepa is president and Jennie Mauk is secretary.

SYRACUSE, N. Y.

From Syracuse, we learn that the Ukrainian Catholic Youth of Syracuse is actively engaged in club work. This organization is composed of about 110 members, members who are college graduates, people maintaining responsible positions, and high school students. During the meetings, lectures are delivered by prominent people as well as members; debates are held by the different workers; entertainments of various kinds are carried out; the orchestra of the club cooperates at social functions; many are interested in sports; and, now plans for a library are in progress. The leading officers of this active organization are Mary V. Pyndus, President and John Ryback, Secretary.

CHESTER, PA.

We are informed that, in Chester, Pennsylvania, Walter Matkowski is promoting a lively interest and curiosity in furthering organization. Through his abilities and energy a conference is planned to be held in Philadelphia during the month of June. The various cities and towns of Pennsylvania are to be represented and all are invited to attend this conference. The purpose of meeting thus is to organize Ukrainian youth more and to induce organizations not members to join the Ukrainian Catholic Youth League.

CHICAGO, ILL.

In Chicago youth is simply bubbling with effervescent energy and zest. The Ukrainian American Catholic Youth, better known as Young Ukraine is constantly working. In March a Ukrainian drama of five acts was enacted and sponsored solely by this organization and it was successfully done. On April 1st a concert in honor of the celebrated poet, Taras Shevchenko, was conducted by it. The organization meets every Friday for general meeting where business is performed, discussions heard, and talks given by members, guests, and the Reverend Missionaries. The group always gains unusual information and rare amusement from the lectures of Rev. Missionary Markiw. The Culture Club, a division of this organization, meets after the general meeting to discuss topics of immediate interest as poetry, education, music, heredity, and behavior, or have a debate. There are also music groups; a separate boys' chorus and a girls' chorus. Both are under the direction of two organization members. The boys have been and are active in the sports division, and especially in baseball games. Socials are held once a month in the form of short plays, concert numbers, on movies. Also a sewing club for girls, another division, meets weekly in order to learn the art of Ukrainian embroidery. Of this organization Walter Skoropad is the presiding officer and John Hull is the secretary.

There are a few promising future editors and reporters in Chicago — really six young boys who by their own efforts are striving and succeeding to make their newspaper "Young Ukraine" a success. They issue this paper every week and thus far their abilities seem unlimited for they are soaring to great height in the publishing of their news and opinions. The editor of this paper is Michael Kaniuga who is to be lauded for his initiative and sincere work.

A new Siege company has been formed this winter and is composed of young men. They drill each week, receive excellent lectures from experienced men and participate cooperatively in every function requiring their services. John Hull is the stalwart captain of this Siege Company.

For Our Youngest

Dear Young Readers:— Your Holoobka wants you to send letters, stories, and poems to her. Tell her about your ambitions, hopes, what you like at school and in your clubs, and about your friends and playmates. These letters and articles will be printed in this magazine for other people to read. Do you know who Holoobka is? It is the person that writes for you. Do you know what a Holoobka is? It is a bird — a pigeon — that sends message to people. Holoobka wishes you to send messages to her and other children as she send messages to you and your friends. She hopes you will help her and write to this address:

Holoobka
2238 W. Rice Street
Chicago, Illinois

MAKING MOTHER HAPPY

You all know that this is the month in which we celebrate Mother's Day. Mother has the sweetest smile and she understands us best and loves us most. I hope you are going to do something special for her. But do know what she might like best? She would appreciate it if you would be thoughtful of her and help her more often. I am positive you could make her happy by telling her you love her by giving her a big bear hug.

Think of five things you can do to make your mother happy. Write them on the lines below.

1.
2.
3.
4.
5.

THE PUPPY

Nothing is known about this pup. He is a little creature who has a shaggy coat of brown hair, and long silken ears. The pleasantest part about him are his soft brown eyes. With these eyes he tugs and melts a person's heart. They

are so wistful, and so pleading. His head is cocked to one side, not because he is up to mischief, but because he thinks himself alone in the wide, wide world. All he asks for is nothing more than a true friend. With his deep eyes he promises loyalty and love.

There is a steady tramp, tramp of feet on the side-walk. People are walking quickly to and fro. But nobody stops to even glance at the pup or to pat him. Instead, they simply tramp, tramp. But there is a different kind of person coming. It is no grown-up. This person's face has no frowns. It is a merry freckled face. It is a boy. He sees the lonely pup and runs to it. The boy kneels beside the dog. He murmurs secrets and pats the little head. The puppy looks and looks, and at last sighs with relief and starts wagging and thumping his tail. The little body quivers with suspense but gradually becomes quiet. The pup licks his new master's hand and worships him with those deep, brown eyes. The boy hugs the dog and beams with smiles. The pup is content; the boy is delighted; everybody is happy.

Have you seen my dog
With one white leg and white ear?
If you have, call to him
And he'll be bound to hear.

Tell him, I want him back,
For he was lost the other day,
Tell him, I want him so,
For with him I want to play.

GIVE HIM TIME

A little fellow five years old fell and cut his upper lip so badly that a doctor had to be summoned to sew up the wound. His distressed mother could not refrain from saying: "Oh, Doctor, I'm afraid it will leave a disfiguring scar."

The little fellow looked up into her tear-filled eyes and said, "Never mind, Mama, my mustache will cover it."

THE RAIN

Do you know what things make plants grow? Rain, sunshine, heat, and air help them to become tall and strong. This time we shall learn about rain. In order to have pretty flowers, green grass, vegetables and grains, we have much rain during spring and summer. But do you know where the rain goes? Many things happen to the rain that sinks in the earth. A great deal of the rain remains in the soil to the depth of some feet, as soil-water or ground-water. If there is no such water, there can be no vegetable life. But in places where rain falls and the ground holds some of it, there we are sure to find plants of various kind. These suck up a good deal of this water into themselves by their roots, and then give some of it back to the air. The soil also contains all sorts of life of other kinds besides green plants, such as various kinds of animals, like worms, and insects, and also countless numbers of microbes. All these take up and use for their lives some of water that the rain gives to the soil.

But still a great deal of the rain is not used up in any of these ways. Much of it is sucked up again into the air by the sun's heat when the rain stops falling. Much of it also goes on sinking slowly through the earth until it reaches a layer of something that it cannot sink through. It may be carried along this layer to some lower level where it may bubble up out of the ground as what we call a spring. In the long run, almost all the rain that is not kept by living things, or given back to the air at once, gets into streams and rivers, and into the sea, where the sun sucks it up to form water-laden clouds and send it on its round all over again.

Pitter, patter on the window pane,
Pitter, patter comes the soft spring rain;
Pitter, patter on the window pane,
Hear the gentle rain;
Tapping, rapping, pitter pat, pitter pat,
Hear the rain patt'ring;
Pitter, patter comes the soft spring rain,
On the window pane.

HEALTH AND GARDENING

Are you keeping yourself healthy, hearty and hale? Now we have warm days so that you can romp outdoors. Get plenty of exercise and air. You need not only play in the sunshine. You can do something useful as well as get a sun-bath. I'll tell you how. Ask Mother and Father to let you help in the garden. Now is the time to plant seeds and care for plants. You might ask for and be given a little garden plot. You can plant vegetable and flower seeds in it, take out the weeds, and sprinkle it. It will make you happy and proud when you have flowers and vegetables. Isn't this a good way to keep healthy and yet do something worthy? When you do this write to me about it so that I can tell all the boys and girls about your garden.

—————:—————

TWO AND ONE

Thou hast two ears, and but one mouth, —
Remember it, I pray!
For much there is that thou must hear,
And little say.

Thou hast two eyes, and but one mouth, —
Ponder and reason well!
Full many things there are to see,
And few things to tell.

Thou has two hands, and but one mouth, —
Nature has rightly done;
For she hath given two for work, —
For eating, onc.

—————:—————

EATING

The proper foods for me to eat
Are simple ones and clean.
A pint of milk each day I need
And vegetables green.
The time to eat is during meals
And never in between.

Коли Ви шукаєте української реставрації
зі смачними потравами і чемною службою
заходьте все до

Supreme Restaurant

ВАСИЛЬ ПАНЬКІВ, власт.
1959 W. Chicago Ave. Chicago, Ill.

НАЙСТАРШІ УКР. ПОГРЕБНИКИ В
ШИКАГО

ВАСИЛЬ І МАРІЯ МУЗІКА

Дві каплиці:

North Side: South Side:
2157 W. Chicago Ave. 4954 S. Hermitage Ave.
Ph.: Brunswick 7767-7768. Ph.: Hemlock 5500

Phone: Monroe 1575

COMPLIMENTS OF

Dr. E. Tarnawski
DENTIST

Hours: 10—8

Thursday and Saturday by Appointment
1605 W. Chicago Ave. Chicago Ill.

Phone Brunswick 6455

COMPLIMENTS OF

Roman I. Smook
ATTORNEY AT LAW

2006 W. Chicago Avenue Chicago.

Phone: Humboldt 4392

**ROCKWELL MEAT MARKET
& GROCERY**

Z. B. Piechocki, prop.

2600 West Iowa St. Chicago, Ill.

Telephone Humboldt 0495 Open Tues., Thurs.,
& Sat. Evenings

**Le Grande
Beauty Shoppe**

EXPERT PERMANENT WAVING

Mrs. S. WUTZ and 2343 W. Chicago Ave.
Mrs. K. DOMANÇUK CHICAGO

Phone Armitage 8640

COMPLIMENTS OF

Dr. S. Kochy
DENTIST

2351 West Chicago Avenue Chicago

Telephone Seeley 5642

COMPLIMENTS OF

R. Nahirniak

ATTORNEY AT LAW

1911 W. Chicago, Ave. Chicago, Ill.

Phone Brunswick 9548

Kowal & White

HARDWARE

Agent for

DU PONT PAINT & VARNISHES

2211 W. Chicago Ave. Chicago, Ill.

Humboldt 4193

**New Zenith
CAFE**

2358 W. CHICAGO AVE

Our Specialty Delicious Steaks & Chops
And All Kinds of Sandwiches — Home Cooking
And Pastries—Beer-on-Draught—Open all Night

„УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ”
 Офіційний Орган Ліги
 Української Католицької Молоді
 Виходить раз у місяць.

Українську частину редагує:
БОГДАН КАТАМАЙ
 Англійську частину редагує:
ВІРА ШПИКУЛА

Передплата в Америці й Канаді:
 річно \$1.50
 піврічно \$0.80
 одно число \$0.15

Адреса Редакції й Адміністрації:
 2238 W. Rice St.
 Chicago, Ill.

За оголошення Редакція не відповідає. —
 Рукописів не звертається. — Анонімних
 письм не читається.

“UKRAINIAN YOUTH”
 Official Organ of the Ukrainian Catholic Youth
 League
 Issued Monthly

Editor of Ukrainian section:
BOHDAN KATAMAY
 Editor of English section:
VERA SPIKULA

Subscription in United States and Canada:
 one year \$1.50
 half year \$0.80
 single copy \$0.15

Editors' and Administration's address:
 2238 W. Rice St.
 Chicago, Ill.

Publishers are not responsible for the advertis-
 ing matter. — Rejected communications are not
 returned. — Anonymous communications will
 not be read.

З М І С Т:	Сторона:	C O N T E N T S:	Page:
РЕДАКЦІЙНА стаття	1.	EDITORIAL	13.
СТАТТІ:		ARTICLES:	
„Королівна Мая”, М. Тарб	2.	Genius, by Stephanie Blidy	14.
Поля праці для нашої молоді, О. Т.	6.	Our Mothers, by Vera Spikula	15.
Тобі, Богдан Катамай	9.	Friendship, by Mary Dziavronyk	16.
ОПОВІДАННЯ:		Organization and Work of Ukr. Cath. Youth League, by Stephanie Blidy	17.
Мати, Василь Стефаник	8.	“Can't Ya Take It?”, by Walter Skoropad	18.
НАРИС:		SHORT STORY	
Кидаю слова, Богдан Лепкий	5.	Dew, by Vasile Stefanyk, translated by V. S.	19.
ПОЕЗІЯ:		POETRY	21.
„Се Мати Твоя”, Уляна Кравченко	3.	DEPARTMENTS:	
ВІДДІЛИ:		At Work	22.
Для наших найменших	11 i 12.	For Our Youngest	23 & 24.
ІНШЕ:		OTHER MATERIAL:	
Привіт, Брат Методій, ЧБХШ	4.	A Sincere Message, by Brother Methodius ..	13.
Заклики, мудрі вискази, жарти і т. п.		Wise Words, Announcements, etc.	